

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth Péter (**jogi képviselő címe**) ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek,
a dr. Papp Sándor (**jogi képviselő címe**) ügyvéd által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen, kezesi kötelezettség teljesítése iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2012. január 10. napján kelt, 6.G.40.525/2008/77. számú ítélete ellen a felperes fellebbezése folytán, a 2013. január 25. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.600.000 forint perköltséget.

Ítéletét az alábbiakkal indokolta.

A **MT Rt.** mint hitelező és a **SzÁ** mint adós között 1992. április 16-án 15 millió forintba vonatkozóan átmeneti forráshiányt finanszírozó hitelszerződés jött létre (6.076/92) 1992. szeptember 30-i lejáratával, amelyet 1992. december 28-áig meghosszabbítottak.

Az 1992. június 8-ai, az említett felek között létrejött hitelszerződésben a hitelező 30.000.000 forint forráshiányt finanszírozó hitelt biztosított az adósnak (6.119/92) 1992. november 30-i lejáratával.

E hitelszerződésben nemcsak az adós által megtermelt termény szolgált biztosítékkul, de a ...i ... tulajdoni lapon és az ...i ... tulajdoni lapon megjelölt ingatlan is.

Az Állami Vagyonügynökség Mezőgazdasági Igazgatósága 1993. február 4-én a **SzÁ** vezetőjének címzett nyilatkozatában közölte, hogy a **SzÁ** kezelésében lévő állami tulajdonú mezőgazdasági művelés alatt álló termelőföld kezelői jogát elvonja. A levél rögzítette, hogy a **SzÁ** kezelésében lévő 60 hektárnál kisebb összefüggő erdőterület kezelői jogát is könyvszerinti, azaz nulla értéken vonja el az ÁVÜ e határozat alapján, amely nem csökkenti a gazdaság saját tőkéjét. A kezelői jog elvonásának időpontja a levél kézhezvételének a napja volt.

A **SzÁ** 1993. november 30-ai hatállyal **SzF Rt.**-vé alakult át, amelynek egyedüli részvényese az alperes jogelődje lett.

A **SzF Rt.** felszámolását 1996. január 11-én közzé tették, a felszámolás kezdő napja a közzététel napja, a kijelölt felszámoló az **I Kft.**

A **TB Rt.** hitelezői igényét 1996. február 1-jén jelentette be a felszámolónak, amelyet az március 20-án igazolt vissza.

Az 1997. december 4-én tett nyilatkozat szerint 1997. november 24-én a **MT Rt.** mint engedményező és a **BV Kft.** mint engedményes között engedményezési szerződés jött létre a **SzÁ** „1992. április 17-én” keletkezett, a kölcsönügyletből eredő tőke és járulécai követelésére vonatkozóan a biztosítékokkal együtt. Ugyanilyen nyilatkozat született az 1992. június 8-ai szerződésre vonatkozóan is.

A **BVH Rt.** mint engedményező és a **RF Rt.** mint engedményes között 2001. április 2-án engedményezési szerződés jött létre a **SzÁ** adóssal szemben az 1992. április 16-án és a június 8-án keletkezett kölcsönügyletekből eredő tőke- és járuléktartozásra vonatkozó követelések átruházására.

A **RF Rt.** mint engedményező és az **IA Kft.** mint engedményes között 2001. december 7-én a **SzÁ** 1992. április 16-án és június 8-án keletkezett kölcsönügyletekből eredő, az átruházás napján fennálló tartozásra vonatkozóan engedményezési szerződés jött létre.

Az **IA Kft.** mint engedményező és a **MSz Kft.** felperes mint engedményes között 2001. december 17-én a fenti követelések átruházására vonatkozó engedményezési szerződés jött létre.

Az elsőfokú bíróság a felek indítványa alapján beszerezte a felszámolási iratokat. Rögzítette, hogy a felszámolási iratok között található Kif.77/1996. számú iratban megtalálható a **SzF Rt.** alapító okirata (1993. november 30.), amelynek melléklete az átalakulási vagyonmérleg tervezete és a vagyonleltár.

A **SzF Rt.** felszámolóbiztosa 1997. március 20-án hitelezői tájékoztatót készített a felszámolás alatt álló társaság közbenső mérlegéről. Ennek 8. oldalán rögzítette, hogy a „B” kategóriába sorolt, határidőn belül benyújtott hitelezői igények, összesen 358.711.343 forintot tesznek ki. A 11. oldalon rögzítette, hogy a felszámolás során kizárólag azon „B” kategóriás hitelező követelésének részbeni kielégítésére keletkezik fedezet, akiknek jelzálog-jogosultsága a felszámolási vagyon körébe tartozó ingatlanokon első helyen áll fenn. Azok a „B” kategóriás követelések, amelyek mögött forgalomképes ingatlan nem áll - mivel felszámolás előtt hatósági árverés keretén belül értékesítésre került -, fedezet hiányában nem elégíthetők ki. Ugyanez vonatkozik a második helyre bejegyzett jelzálog jogosultakra is, függetlenül attól, hogy a felszámoló követeléseiket „B” kategóriában tartja nyilván. A fentiekből következik, hogy az „E”, „F”, „G” kategóriás követelések kiegyenlítésére a felszámolási eljárás keretén belül nincs lehetőség.

Az egyes számú mellékletből kitűnik, hogy a felszámoló (a 14. rovatban) a **MT Rt.**-nek „B” kategóriában 51.525.967 forint, „G” kategóriában 69.603.640 forint, összesen 121.129.607 forint hitelezői igényt igazolt vissza. A csatolt postaküldemények feladójegyzéke szerint 1997. március 21-én a **TB Rt.** ...i címére a felszámoló a közbenső mérleget ajánlott küldeményként postázta.

A **SzF Rt.** 2001. májusára keltezett felszámolási zárómérlegében és zárójelentésében a felszámoló (a 10. oldalon) a vagyonfelosztási javaslatban rögzítette, hogy a jelzáloggal első helyen biztosított vagyontárgyak értékesítésétől 130.180.000 forint folyt be, amely a kielégítés felső határa a „B” kategóriában. Ez az összeg a **V Kft.** és a **T Rt.** között oszlik meg.

A ... Megyei Bíróság mint a felszámolási eljárást lefolytató bíróság 2001. augusztus 29-ei keltezéssel megküldte a hitelezőknek a záróanyagot. A térítvevény tanúbizonysága szerint a **RF Rt.** a végzést és a záróanyagot 2001. szeptember 12-én vette át.

A felszámoló 2002. január 18-án értesítette a felperest, hogy hitelezőként regisztrálta, és hitelezői igényét 121.129.607 forintban visszaigazolta, ebből „B” kategóriába 51.525.697 forint, míg „G” kategóriába 69.603.640 forint összegű követelést sorolt be.

A **SzF Rt.** felszámolója 2003. márciusában hitelezői tájékoztató keretében felszámolási zárómérleget és zárójelentést készített. Ennek a 6. oldalán rögzítette, hogy követelés-vásárlással hitelező - többek között - a **MSz Kft.** Rögzítette, hogy a hitelezői jogváltozások engedményezési okiratokkal megfelelően alátámasztottak, a hitelező személyében végbement változás átvezetése jogszerűen történt; a záróanyagban már tisztázódott, hogy mely „B” kategóriás követelések mögött állt értékesíthető vagyon, s abból mennyi árbevétel folyt be. Az e feletti részt a felszámoló „F” kategóriába sorolta át.

A bejelentett hitelezői igények táblázata a 18. sorban a **MSz Kft.** követelését „F” kategóriában 51.525.967 forintban, „G” kategóriában 69.603.640 forintban tartalmazza.

A **M Kft.** képviselője 2003. október 16-án a felszámolóhoz intézett levelében a **SzÁ** zárómérlegével összefüggésben kérte, hogy a felszámolási zárómérlegben a bíróság tüntesse fel, hogy a **M Kft.** követelése a **MT Bank** jogelődötől származik. A felszámoló 2003. október 20-án a bírósághoz intézett levelében a **M Kft.** hitelező kérését közvetítette a bíróságnak, azzal, hogy a felszámoló a kérésnek e beadvánnyal tesz eleget.

A ... Megyei Bíróság mint a felszámolási eljárást lefolytató bíróság 2004. február 5-én,Fpk.... szám alatt meghozta a **SzF Zrt.** felszámolási eljárásában a záróvégzést, amely március 24-én jogerőre emelkedett; ebben a zárómérleget és a vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta. Megállapította, hogy a **De Rt.** részleges kielégítésén túl további hitelezői igény kielégítésére fedezet sem természetben, sem pénzben nem keletkezett, ezért feljogosította a hitelezőket a felszámolóhoz bejelentett követeléseik leírására. Eszerint a **M Kft.** „F” kategóriában 51.525.967 forint, „G” kategóriában 69.603.640 forint, összesen 121.129.607 forint leírására vált jogosulttá. A végzés indoklásában rögzítette, hogy a **M Kft.** hitelező követelése a **MT Rt.** jogelődötől származik, összesen 121.129.607 forint összegben.

A **SzF Rt.** 2004. március 24-én a felszámolás folytán megszűnt, a cégnyilvántartásból 2004. április 12-én törölték.

Az elsőfokú bíróság által összefoglalt kereset szerint, a felperes 45 millió forint tőke, annak 15 millió és 30 millió forintnyi részei után a hitelek lejártáig járó ügyleti kamat és a kamat kifizetéséig a Ptk. szerinti késedelmi kamat, és a lejárt hitelek után a hitelszerződés szerinti évi 44%-os kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereset indokolása szerint, az Állami Vagyonügynökség 1993. február 4-én 9.561 hektár földterületet vont el a **SzÁtól**, amelynek kezelői jogát 0 forint értéken tartották nyilván.

A ... az 1993. április 26-ai mérleg szerint 758.574.000 forint fizetési kötelezettsége állt fenn 1992. december 31-én; ezek között szerepelt a **T Bank** szembeni tartozás is. A bank 1992. április 16-án 15 millió forint és 1992. június 8-án 30 millió forint hitelt nyújtott a ..., a hitelből fakadó követelés a vagyon elvonását megelőzően keletkezett és a hitelt az adós nem fizette vissza. A felszámolási eljárás megkezdésekor a bank hitelezői igényét határidőben bejelentette, majd 1997. december 4-én engedményezte a **BV Kft.-re**, amely mindkét követelését 2001. április 2-án tovább engedményezte a **RF Rt.-re**, amely 2001. december 7-én az **IA Kft.-re** engedményezte ezt a követelést, végül 2001. december 17-én a felperesre engedményezték a követelést. Hivatkozott rá, hogy az **Á Rt.** az Állami Vagyonügynökség jogutódja, így kezesi felelőssége az elvonás időpontjában fennálló két hitelszerződés tőkeösszege arányos részének és kamatainak vonatkozásában áll fenn.

A felperes keresetőségének igazolása körében hivatkozott rá, hogy a ... Megyei BíróságFpk.... számú végzésével jogerősített felszámolási záróvégzése megállapította, hogy a **M Kft.** felperes a **MT Rt.** jogutóda, hitelezői követelése a **MT Rt.** jogelődjétől származik.

Az alperes védekezésére figyelemmel előadta, hogy az alperes részvényesi jogviszonya az egyenes adósnak a cégjegyzékből való törléséig fennállt, és a Gt. 54. § (1) bekezdése szerint a részvényes helytállási kötelezettsége az egyenes adós cégjegyzékből való törlésével válik esedékessé, így a ki nem egyenlített hitelezői igények tekintetében az elévülés kezdő időpontja, tehát az elévülés 2004. március 23-ától kezdődik. Állította, hogy a tényállás eltérő voltán az alperes által felhozott eseti döntések nem alkalmazhatók. A kezesi felelősség mértékének és az elvont vagyon valós értékének megállapítására igazságügyi könyvszakértői és mezőgazdasági ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás lefolytatását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ismertette az alperes ellenkérelmét is, amelyben a kereset elutasítását kérte annak elévülésére hivatkozva, vitatva a felperes perbeli legitimációját is. Előadta, hogy a felperes csupán az engedményezési szerződések másolatát csatolta be, és a bírói gyakorlatra hivatkozva indítványozta az eredeti okiratok becsatolását.

Elévülési kifogása körében előadta, hogy az alperest kezesként mögöttes felelősség terheli. A vele szembeni követelés elévülése a követelés esedékessé válásával kezdődött meg, és ettől számított 5 év elteltével a követelés elévült. Vitatta, hogy az elévülés kezdő időpontja az eredeti adóssal szembeni behajthatatlanság megállapításának időpontja lenne, és utalt rá, hogy a Ptk. 274. §

(1) bekezdése szerinti sortartás kifogása is egyértelműen megengedi a kezesek főkötelezettrel együtt történő perlését.

Figyelemmel arra, hogy a kezessel szembeni elévülési idő a követelés esedékességétől számítandó és nincs olyan rendelkezés, hogy a főadósra vonatkozó elévülés bekövetkeztéig a kezessel szembeni követelés elévülése ne következhetnék be, továbbá semmi sem írja elő, hogy a kezessel szemben az elévülés a főkötelezettől való behajthatatlanság megállapításától kezdődnék, állította, hogy a követelés elévült.

A felperes 2002. december 20-án indított keresetét a Fővárosi Bíróság 6.G.41.513/2002/17. számú, 2004. október 25-én kelt ítéletével elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.019/2005/6. számú, 2005. május 27-én kelt végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezve, az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes másodfokú perköltségét 1.250.000 forintban, az alperesét 350.000 forintban állapította meg.

A végzés indokolása szerint, az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően megállapítható az 1992. április 16-i hitelszerződésre vonatkozóan a felperes keresetőségi joga, mivel az okiratok tartalma, az engedményezések láncolata a felperest igazolja, ugyanis kétséget kizáróan megállapítható, hogy az engedményezés a **MT Rt.** 1992. április 16-ai kölcsönszerződése alapján fennálló követelésre is vonatkozott.

Az 1992. június 8-ai hitelszerződésre nézve a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vagyonkezelő szervezet egyszerű kezesi felelőssége járulékos jellegű, érvényesíthetőségét a követelés, azaz a főkötelezetti kötelezettség érvényesíthetősége határozza meg azzal, hogy a felszámolási eljárásban, 1996. február 1-jén a felperesi jogelőd **TB Rt.** a főadós **SzF Rt.** ellen a felszámolási eljárásban hitelezői igényét bejelentette; az elévülést ezen a napon az alperessel szemben is megszakította, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az 1992. június 8-ai hitelszerződésre alapított követelés elévülését állapította meg. Előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban az 1992. április 16-i hitelszerződésből eredő keresetőségi jog fennállására figyelemmel vizsgálja az elévülési kifogást, míg a június 8-i szerződésen alapuló követelésre nézve érdemben, összecszerűségében is el kell bírálnia a keresetet.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság kötelezte a felperest, hogy az alperes tagadásával szemben bizonyítsa az elvonással érintett földterület nagyságát az érintett ingatlanok tulajdoni lapjaival. Az alperes ugyanis vitatta, hogy a felszámolási eljárásban felhasznált vagyonleltár összesítő adata hiteles, alkalmas a tételes ingatlanlista helyettesítésére, amely utóbbi aggálytalanul és közhitelesen igazolja az ingatlanoknak a körét, amelyen a **SzÁ** bejegyzett, az elvonás időpontjában kezelői joga fennállott. Tekintettel a feltárt adatokra, arra, hogy az alább hivatkozott „irányelv” kibocsájtására a másodfokú bíróság iránymutatásának kiadását követően került sor, az elsőfokú bíróság mellőzhetőnek látta a szakértő bizonyítás lefolytatására vonatkozó előírás teljesítését, különös tekintettel arra, hogy a felperes mindmáig nem bizonyította hitelt érdemlően az elvonással érintett valamennyi ingatlan adatát az alperes tagadásával szemben.

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozatlannak találta.

Megállapította: az 1992. április 16-ai hitelszerződés 15 millió forint hitel folyósítására vonatkozott, meghosszabbított lejáratára 1992. december 28-a volt; az időközi jogszabályváltozásra figyelemmel az elévülési idő öt évre emelkedett. Az adós felszámolásának közzétételére 1996. január 11-én került sor, és a hitelező 1996. február 1-jén élt hitelezői igénybejelentéssel, amelyet a felszámoló 1996. március 20-án igazolt vissza. Ezzel az adóssal szemben az elévülés félbeszakadt. Figyelemmel arra, hogy a fenti hitelszerződésre vonatkozó követelését a **MT Bank** az 1997. december 7-ei nyilatkozat szerint 1997. november 24-ei szerződéssel ruházta át a **Bü Kft.**-re, e körülmény az elévülés megszakítására az alperessel szemben nem alkalmas, ám a felperes előadása szerint alkalmas arra, hogy jogutódi mivoltát igazolja.

Az elsőfokú bíróság ismertetve a Ptk. 328. § (1), 329. § (1) bekezdését kifejtette: az engedményezéssel összefüggésben a bírói gyakorlat szigorú, megköveteli, hogy az engedményezéssel átruházott követelés pontosan legyen megjelölve. A periratokban az engedményezőtől az adóshoz intézett, és az 1992. április 16-ai hitelszerződésből eredő követelés engedményezésére vonatkozó értesítés nem található meg. A perbeli esetben az engedményezésről szóló értesítés 1992. április 17-ei követelésre utal.

Kitért rá, hogy a felperes az 1992. április 16-ai hitelszerződés csatolásával vélte igazolni keresettségét az alperessel mint kezessel szemben. Az 1992. április 16-ai hitelszerződésre vonatkozó jogutódlás igazolására az 1992. április 17-ei, és a nyilatkozatban (1997. XII. 4.) körül nem írt, a **T Bankot** illető követelésre utaló engedményezési nyilatkozat nem alkalmas. A fentiek folytán a 15 millió forintos hitelszerződésre vonatkozóan a felperes keresetőségi joga hiányzik, mivel az eredeti jogosultra visszavezethető, megszakítatlan engedményezési láncolat hiányzik, és a felperes előadta, hogy e körben nincs további bizonyítéka, vagy bizonyítási indítványa [Pp. 164. § (1) bekezdés].

Utalt arra, hogy a másodfokú bíróság végzésének indokolásában kifejtette: a Ptk. 328. § (4) bekezdésében írt, az engedményező által az adóshoz intézett értesítést követően az csak az új jogosultnak teljesíthet, tehát az új jogosultat az értesítés, azaz az engedményezés tényének igazolása legitimálja; az adós a teljesítést az engedményezési szerződés ismeretének hiányára hivatkozva nem tagadhatja meg. A fentiekre figyelemmel megállapította, hogy a felperes az engedményezések tényét rögzítő nyilatkozatokat csatolta, és az okiratok tartalma, az engedményezések láncolata a felperest igazolja. A rendelkezésre álló adatokból ugyanis kétséget kizáróan megállapítható, hogy az engedményezés, engedményezési láncolat az 1992. április 16-án létrejött kölcsönszerződésre vonatkozott, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az 1992. április 16-ai hitelszerződésre vonatkozóan a felperes keresetőségi jogát nem találta igazoltnak. Az elsőfokú bíróság azzal érvelt, hogy a végzés indokolásában hivatkozott okirat a **MT Banknak** mint az 1992. április 16-i hitelszerződés hitelezőjének az adósához címzett jognyilatkozata lehetne, amelyben értesíti azt az új jogosult személyéről. Ilyen értesítés a periratokban nem található. A periratokban csupán az 1992. április 17-i hitelszerződésre vonatkozó nyilatkozat található. A másodfokú bíróság okfejtése is megerősíti, hogy a Ptk. 328. § (4) bekezdése folytán a bank az, amely e

körben egyedül alkalmas releváns nyilatkozat tételére. Ilyen körülmények között a láncolat első eleme hibás, a későbbi elemek hibátlanságából pedig a jelen körülmények között nem lehet aggálytalanul az első elem hibátlanságára következtetni. Sem az a tény, hogy a felperest 2002. január 18-án a felszámoló hitelezőként regisztrálta, sem az, hogy a ... Megyei Bíróság mint felszámoló bíróság a 2004. február 5-i,Fpk.... számú végzésének indokolásában a felperes hitelezői követelését úgy jelöli meg, hogy az a banktól mint a felperes jogelődjétől származik, nem alkalmas az aggályok elhárítására.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a felperes hivatkozott rá: az 1992. április 17-ei dátum elírás, melyet később javítottak. A becsatolt, javított okiratról az állapítható meg, hogy az 1997. december 10-én készült, és abban az engedményes tett nyilatkozatot. Ez a nyilatkozat alkalmatlan arra, hogy igazolja, hogy a javítás az engedményezőtől ered [Ptk. 328. § (4) bekezdés]. Maga a javítás nincsen keltezve és külön aláírva, ezért az sem állapítható meg, hogy egyáltalán az engedményezőtől ered-e, erre vonatkozóan az engedményes sem tett az okiraton nyilatkozatot. Ugyanakkor, a felperes által a keresetlevélhez csatolt ugyanezen okiraton semmiféle javítás nem látható, annak hátoldalán a közjegyző 2002. január 11-én azt igazolta, hogy a fénymásolat az eredetivel megegyezik, azaz az eredeti példányon eddig az időpontig javítást nem eszközöltek.

Az elsőfokú bíróság előadta: a felperes hivatkozott rá, hogy a perbeli követelés az 1997. december 4-ei irat hiányában is egyértelműen beazonosítható, az engedményezési láncolatot a hitelezők és az adós is könyveiben nyilvántartotta, az adós az új jogosultat könyveiben átvezette, a követelés fennállása a felszámolási eljárásban nem volt vitás. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a követelés jogosultjának igazolására a Ptk. 328. § (4) bekezdése szerinti értesítés szolgál, az a körülmény pedig, hogy a már folyó felszámolási eljárásban a felszámoló átvezette-e az engedményesként fellépőt könyveiben, az engedményezőtől származó, a perbeli követelésre vonatkozó, aggálytalan értesítés kiadását nem pótolja, ilyenre viszont a perben igazolt módon nem került sor a láncolat első eleménél.

A felszámolási eljárást lefolytató bíróság a 2004. február 5-én meghozott záróvégzés indokolásában rögzítette, hogy a felperes követelése a **MT Bank** jogelődötől származik. A felperes erre hivatkozással állította, hogy jogutódi minőségét közokirat igazolja.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felszámolási eljárást lefolytató bíróságnak a felperes jogutódi minőségére tett utalása nem tekinthető közokirattal igazoltnak, mivel ez - az okirat rendelkező részében - a felperes által állított tényadat valóságát nem tanúsítja, és az okirat határozatának indokolásához a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében ilyen kötőerő nem tapad.

A fentiek alapján, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperesnek az 1992. április 16-ai hitelszerződésre vonatkozó keresetősége hiányzik, az 1992. június 8-ai hitelszerződésre vonatkozóan azonban keresetősége aggálytalanul megállapítható volt.

Az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatása alapján mindkét hitelszerződés vonatkozásában megvizsgálta az alperes által előterjesztett elévülési kifogás megalapozottságát.

Ismertetve a Ptk. 326. § (1), (2) bekezdését és az 1/2007 PJE. jogegységi határozat 2., 3. pontját megállapította: a rendelkezésre álló adatokból az kitűnik ki, hogy a hitelszerződésekből 1992. december 28-án, illetve november 30-án esedékessé vált követelésekkel összefüggésben az alperessel szemben 2002. december 20-a előtt a felperes, illetve jogelődje nem érvényesített igényt.

Az időlegesen állami tulajdonban lévő vagyon értékesítéséről, hasznosításáról és védelméről rendelkező 1992. évi LIV. törvény 53. §-ának (1) bekezdése szerint, az Állami Vagyonügynökség az államigazgatási felügyelet alatt álló állami vállalatától a rábízott eszközöket elvonhatja, az elvont eszköz nyilvántartás szerinti értékével azonos saját tőkeösszegének egyidejű csökkentésével. A vagyon elvonása esetében az elvonás időpontjában fennálló tartozásokért - az elvont vagyon erejéig és az elvonás arányában - a vagyonügynökség kezesként felel. Az 1999. évi 130. számú eseti döntés szerint e törvényi kezesség egyszerű kezességvállalásnak minősül.

A perben nem volt vitás, hogy az 1992. június 8-án folyósított hitelszerződésben a visszafizetés teljesítési határideje 1992. november 30-án járt le, tehát a hitelező követelése ekkor teljes egészében esedékessé vált.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, az említett jogegységi határozat 4. pontjának indokolásából kitűnik, hogy a kezes helytállási kötelezettsége akkor nyílik meg, amikor bizonyossá válik, hogy a főkötelezett vagyona a követelést nem fedezi. Ettől az időponttól kezdődően a kezessel szemben a követelés egy éves időszakon belül érvényesíthető. Az elévülés nyugvásának kezdő időpontját az indoklás az elévülési határidő kezdő időpontjában látta meghatározhatónak azzal, hogy ezen időpont és a mögöttesen felelős helytállási kötelezettségének megnyílt közötti időszakban az elévülés nyugszik.

Az elsőfokú bíróság rögzítette: az alperes megállapítása szerint, az I Kft. felszámoló 1997. márciusi tájékoztatójával egyidejűleg a felperesi jogelődnek a közbenső mérleget 1997. március 21-én ajánlott küldeményként postázták; ez tartalmát tekintve behajthatatlansági nyilatkozat. A felszámoló ugyanis rögzítette, hogy kizárólag azon „B” kategóriás hitelezők követeléseinek részbeni kielégítésére keletkezik fedezet, amelyeken a jelzálogjog a felszámolási vagyon körébe tartozó ingatlanokon első helyen áll fenn. A felperes hivatkozott az EBH2005. 1217. szám alatt közzétett eseti döntésére is.

Rögzítette: az 1992. április 16-án a **MT Bank** a **SzÁgal** megkötött 15 millió forintos hitelszerződés a 12. pontjában zálogjogot nem kötött ki biztosítékként. 1992. szeptember 30-án a hitelt felvevő és a hitelező jelzálogjog alapítására vonatkozó zálogszerződést kötöttek egymással a 15 millió forintos hitel és járuléka fedezetére, a jelzálogjogot a ...i ... számú tulajdoni lapon, ... helyrajzi számon nyilvántartott belterületi ingatlanon alapították, amely az adós kezelésében állt.

Az 1992. június 8-án a **SzÁ** mint adós és a **T** mint hitelező között 30 millió forintra létrejött hitelszerződés 12. pontjában a felek a bankhitelt biztosító zálogjog tárgyaként jelölték meg a ...i ... számú tulajdoni lapon, ... helyrajzi számon nyilvántartott belterületi ingatlant és az ...i ... számú tulajdoni lapon, ... helyrajzi számon nyilvántartott ingatlant.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a **MT Bank** javára a ...i ... tulajdoni lap számú, ... helyrajzi számú ingatlanra bejegyzett, a 30 millió forintos és a 15 millió

forintos hitelszerződést biztosító jelzálogjogot - amelyek egyike sem minősült első ranghelyű jelzálogjognak - 1995. július 14-én törölték az ingatlan-nyilvántartásból. A perben arra nem merült fel adat, hogy a két hitelszerződést más ingatlanokra vonatkozó jelzálogjog is biztosította volna.

Az adós felszámolását 1996. január 11-én tették közzé.

A felszámoló 1996. március 20-ára keltezett visszaigazolásában megerősítette, hogy a hitelező bejelentését határidőben tette meg, ennek alapján a tőke- és ügyleti kamattartozást „B” kielégítési kategóriába sorolva, a késedelmi kamattartozást „G” kielégítési kategóriába sorolva igazolta vissza. A visszaigazolás végén megjegyzésként közölte, hogy a „B” kategória elismerése mellett tájékoztatja a hitelezőt, hogy a jelzáloggal terhelt vagyontárgy a felszámolás kezdete előtt hatósági árverésen értékesítésre került. Ezen ok miatt a kielégítés a Cstv. 57. § (1) bekezdés b) pontja értelmében csak a valós vagyontárgyakra bejegyzett jelzálogjogon alapuló követelések kielégítése után válik lehetségessé.

A felszámoló az elsőfokú bíróság felhívására 2011. május 19-én és október 27-én nyilatkozatot terjesztett elő. Eszerint már a hitelezői igény visszaigazolásakor tájékoztatta a hitelezőt, hogy a biztosítéki ingatlanok a felszámolás kezdő időpontja előtt hatósági árverésen értékesítésre kerültek, a bank követelésére fedezet nem maradt, mivel nem kerülhetett értékesítésre a két darab biztosítéki ingatlan abból az okból, hogy nem volt felszámolási vagyontárgy. Nyilatkozata szerint ugyanakkor, a bank hitelezői igénye jelzáloggal biztosított követelés volt, a kategóriába sorolást az akkor hatályos Csődtörvény nem kötötte olyan feltételhez, hogy a terhelt ingatlan benne van-e a felszámolási nyitómérlegben. Tény, hogy ebben az esetben is „F” kategóriába került volna átsorolásra, mivel kifizetést csak a zálogtárgy értékének erejéig lehetett teljesíteni, amely az adott esetben nincsen. Közölte, hogy az átsorolásra „F” kategóriába 2003 márciusában került sor.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adós felszámolásának kezdő időpontjában a fenti hitelszerződések biztosítékaul megjelölt ingatlanokon nem áll fenn érvényes jelzálogjog [Ptk. 266. § (2) bekezdés], és a hitelszerződés nem tartozik abba a körbe, amelynek biztosítására a jelzálogjog a zálogtárgyat bejegyzés nélkül is terhelne. Jelzálogjog hiányában a ranghely vizsgálata fel sem merülhetett.

Az elsőfokú bíróság ismertetve a Pp. 4. § (1) bekezdését, az 1991. évi XCIX. törvény 4. § (1), (2) bekezdését, a 48. § (1), (2) bekezdését, az 57. § (1) bekezdését és az 58. § (1) bekezdését, majd megállapította, hogy a hitelszerződés biztosítékaul jelzáloggal terhelt ingatlanok kikerültek az adós kezeléséből, azaz a felszámolás kezdő időpontjában már nem tartoztak az adós gazdálkodó szervezet vagyonába.

Az elsőfokú bíróság ismertetve a Ptk. 273. § (1), 329. § (3) bekezdését, majd kifejtette: a rendelkezésre álló adatokból aggálytalanul kitűnt, hogy a hitelező banknak tisztában kellett lennie azzal, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a hitelszerződések nem biztosítja jelzálogjog, ezért a felszámoló 1997. március 20-án kelt tájékoztatása alapján a ténylegesen „F” és „G” kategóriába tartozó követelésének kiegyenlítésére a felszámolási eljárás keretén belül nincsen lehetőség.

Úgy vélte, a közbenső mérleget tartalmazó hitelezői tájékoztató ajánlott küldeményként való postázása, közlése aggálytalanul megállapítható a hitelezővel szemben, miután a felszámolási iratokból kitűnik, hogy a hitelező bank a

felszámolási eljárásban később is részt vett, de a hitelezői tájékoztató kézbesítésével összefüggésben semmiféle kifogással, bejelentéssel nem élt. Ezért ebben az időpontban az elévülés nyugvása megszűnt, a követelés az alperessel szemben érvényesítendővé vált, miután a rendelkezésre álló összes adatból a hitelező számára ki kellett tűnnie, hogy követelése a főkötelezettől behajthatatlan.

Mivel az elévülési időn belül a követelés érvényesítésére nem került sor, így a keresetet az elévülési kifogás folytán [Ptk. 204. § (3) bekezdés] el kellett utasítani.

A felperes által indítványozott szakértői bizonyítást a fentiek folytán az elsőfokú bíróság szükségtelennek tartotta, ezért elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.019/2005/6. számú végzésében foglaltakkal ellentétesen állapította meg ismét az 1992. április 16. napján kelt hitelszerződés vonatkozásában a felperes keresetőségi jogának hiányát.

Az elsőfokú bíróság a keresetőségi jog hiányát anélkül állapította meg, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzésének meghozatalakor rendelkezésre állt iratokon és ismert tényeken, körülményeken felül bármilyen új tény vagy körülmény merült volna fel az eljárás során. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság megállapításait és utasításait anélkül, hogy e döntését megfelelően alátámasztotta volna. A másodfokú bíróság az 1992. április 16. napján kelt hitelszerződést illetően a felperes keresetőségi jogának fennálltára tekintettel utasította az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, ezért az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítélete e körben nyilvánvalóan megalapozatlan és jogszabályba ütköző. Keresetőségi joga fennállásának indokait a 6.G.41.513/2002. szám alatt folyamatban volt eljárásban, 17. sorszám alatt meghozott ítélet elleni fellebbezésben írtak szerint tartotta fenn és e körben osztotta a Fővárosi Ítéltábla által 16.Gf.40.019/2005/6. számú végzésében foglaltakat.

Jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú bíróság következtetését, amely szerint az elévülés a felszámoló által elkészített, 1997. március 20. napján kelt közbenső mérlegre és ahhoz kapcsolódó hitelezői tájékoztatóban foglaltakra tekintettel, az 1/2007. PJE rendelkezéseire is figyelemmel, az annak megküldését követő egy év elteltével beállt. Ez is ellentétes a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.019/2005/6. szám alatt meghozott végzésében foglaltakkal, ugyanis az ítéltábla arra utasította az elsőfokú bíróságot, hogy az 1992. június 8. napján kelt hitelszerződés vonatkozásában a keresetet érdemben, összegszerűségében is bírálja; megállapította továbbá, hogy a felperes 2002. december 20. napján még el nem évült követelést érvényesített.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogszabálysértő volta megállapítható azon a ténybeli alapon is, hogy a bizonyítási eljárás adataival ellentétes, azokból le nem vezethető ténybeli és jogi következtetéseken alapul.

A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság az 1/2007 PJE rendelkezéseire figyelemmel azt vizsgálta, hogy mely időpontban vált a felperes számára is kétséget kizáróan megállapíthatóvá a felperesi követelés behajthatatlansága. E körben az elsőfokú bíróság beszerezte a korábbi felszámolás iratait, amelyekből az volt megállapítható, hogy a felszámoló első ízben az 1997. március 20. napján kelt hitelezői tájékoztatóban rögzítette, hogy a felperesi követelés behajthatatlan. Ugyanakkor a felszámolási iratokból mindössze az volt megállapítható, hogy ezt a hitelezői tájékoztatót és közbenső mérleget a felszámoló a felperes jogelődje részére ajánlott küldeményként postára adta. A felperes a küldemény átvételét, annak kézbesítését vitatta; a posta beszerzett nyilatkozata alapján nem igazolható a küldemény felperesi jogelőd részére történt kézbesítése. Az elsőfokú bíróság az elévülést arra alapítva állapította meg, hogy bár az 1997. március 20. napján kelt hitelezői tájékoztató kézbesítése tényszerűen nem igazolható, azonban a felperesi jogelőd a felszámolási eljárás során nem emelt kifogást a kézbesítés elmaradása miatt.

Úgy vélte, az elsőfokú bíróság iratellenesen, a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai ellenére állapította meg a hitelezői tájékoztató kézbesítését, és ezzel összefüggésben az elévülés nyugvásának megszűnését. Ugyanakkor elmulasztotta annak megállapítását, hogy az elévülés nyugvása a fenti körülményekre tekintettel melyik nap szakadt meg és mely naptól tekinthető a felperesi követelés elévült követelésnek.

A felperes az elsőfokú eljárás során is kifejtette azt az álláspontját, hogy követelésének elévülése nem állapítható meg, mivel okirattal igazoltan és a felperes által sem vitatottan a követelés behajthatatlanságáról legkorábban a felszámoló 2002. február 21-én kelt nyilatkozatából szerezhetett tudomást. Ugyanakkor követelését 2002. október 3. napján kelt levelében már bejelentette az alperes felé, így a követelése nem évülhetett el.

A felperes fellebbezésében kitért az elvont területek nagyságára is.

A felperesi igény besorolását illetően előadta, hogy a hitelezői besorolásra tekintettel egészen a követelése 2002. február 21. napján történt átsorolásáig „B” kategóriában kapott volna kielégítést, így alappal bízhatott abban, hogy a követelése megtérülhet. Amennyiben a felszámoló által az alperes ellen indított per a kereseti követelésnek megfelelő marasztalással zárult volna, illetve a felszámolási eljárás során az ingatlanok értékesítése magasabb vételár ellenében történt volna, a felperes mint „B” kategóriás hitelező - még ha csak részben is - kielégítést kaphatott volna.

Álláspontja szerint a felperes hitelezői igényének besorolását illetően nem az egyéb körülményekre alapított vélelmeknek, hanem a tényeknek van jelentőségük. Tényként pedig kizárólag az rögzíthető, hogy a felszámoló a felperes követelését „B” kategóriás követelésként vette nyilvántartásba.

Azzal érvelt, a kezesi felelősséggel helytállni tartozó alperes a felperes hitelezői igényének besorolása ellen kifogást terjeszthetett volna elő, amelyet azonban nem

vitatottan elmulasztott megtenni. Állította: téves az elsőfokú bíróság érvelése, amely szerint az alperes a felszámolási eljárásban nem volt fél, így kifogással sem élhetett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés].

Ellenkérelme indoklásában részletesen kitért a fellebbezésben előadottakra. Kifejtette a perbeli legitimációval, az elévüléssel, az elvont területek nagyságának bizonyításával, a felperes igényének besorolásával kapcsolatos jogi álláspontját.

Ellenkérelméhez csatolta a ... Megyei BíróságFpk.... számú végzését és ennek a felperes jogelődje (RF Rt.) részére történt kézbesítését igazoló tértivevény másolatát. Ezzel azt kívánta igazolni, hogy a követelés már a felperes jogelődjénél elévült.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényeket - a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével - helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyta helyben, azokra csupán - megismétlésük nélkül - hivatkozik [Pp. 253. § (2), 254. § (3) bekezdés].

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben előadottakkal összefüggésben az alábbiakra mutat rá:

Az Alkotmány 47. § (2) bekezdése, illetve az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése értelmében a jogegységi határozat a bíróságokra kötelező. A jogegységi határozat a bíróságokra a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától kötelező [2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 41. § (1) bekezdés].

A Legfelsőbb Bíróság mögöttes felelősségről szóló, 1/2007. Polgári jogegységi határozata értelmében a mögöttesen felelős ugyanazon kötelezettség teljesítéséért felel, mint a főkötelezett. Ebből következően a követelés elévülése mind a főkötelezettel, mind a mögöttesen felelőssel szemben ugyanabban az időpontban - a követelés Ptk. 326. § (1) bekezdése szerinti esedékessé válásának időpontjában - kezdődik (2. pont). Az elévülést a főkötelezettel szemben megszakító jogcselekmények nem szakítják meg az elévülést a mögöttesen felelős személlyel szemben (3. pont). A mögöttesen felelős személlyel szembeni követelés elévülése a főkötelezettől való behajthatatlanság igazolt megállapításáig nyugszik. Az elévülés nyugvása fogalmilag kizárja az elévülés megszakadását. A főkötelezettel szemben el nem évült követelés az elévülés nyugvásának megszűntétől (vagyis a főkötelezettől való behajthatatlanság igazolt megállapíthatóságától) számított egy éven belül érvényesíthető a mögöttesen felelős személlyel szemben (4. pont).

Az ítéltábla nem találta alaposnak azt a fellebbezésben felhozott érvelést, amelyben a felperes azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.019/2005/6. számú, 2005. május 27-én kelt hatályon kívül helyező végzésében megállapított tényeket, kifejtett jogi álláspontot. E végzés ugyanis az 1/2007. PJE határozat meghozatalát megelőzően keletkezett, az ítéltábla nem ismerhette a később (2007. február 22-én) született jogegységi határozat tartalmát, ezért az elsőfokú bíróság helyesen alapította jogi érvelését a kötelező erejű jogegységi határozatra. A hatályon kívül helyező végzés tartalmát - ezen belül az új eljárásra vonatkozó utasításokat - a Pp. 252. § (4) bekezdése határozza meg. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság bizonyítást elrendelő határozatához kötve van, attól csak akkor térhet el, ha az elrendelt bizonyítás utóbb (az adott esetben az említett jogegységi határozatra tekintettel) feleslegessé, szükségtelené vált [BH 1978/7/299.]. A másodfokú bíróság által megállapított tények és jogi álláspont azonban nem zárja ki vagy korlátozza, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékelje, és azokat meggyőződése szerint bírálja el [Pp. 206. § (1) bekezdés]. Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem tájékoztatta a bizonyítási teherről, illetve bizonyítási kötelezettségről. A bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítási teherről való tájékoztatási kötelezettség [Pp. 3. § (3) bekezdés] ugyanis nem jelenti az egyes bizonyítékok bizonyító erejéről, a bizonyítékok értékeléséről való tájékoztatást, mert a bizonyítékok értékelése a per érdemi eldöntésére tartozó kérdés [Pp. 206. §].

Az a tény, hogy a **SzF Rt.** elleni felszámolási eljárásban a felszámolási eljárást lefolytató bíróság a felperes jogutódi minőségét megállapította, nem zárta ki, hogy az abban az eljárásban részt nem vett, mögöttesen felelős alperes arra hivatkozzon, hogy a felperes jogutódi minősége nem igazolt. A felszámolási eljárás során - a jogutódlást megállapító érdemi végzés jogereje - nem terjed ki az eljárásban részt nem vett alperesre [Pp. 229. § (1) bekezdés]. Az ítéltábla álláspontja szerint a kezes (mögöttesen felelős) felhozhatja mindazokat a kifogásokat, amelyekre a főkötelezett (adós) hivatkozhatott volna; akkor is, ha ezt a főkötelezett elmulasztotta, sőt megteheti ezt a főkötelezett elismerése ellenében is [Ptk. 273. § (1) bekezdés].

A fentiekből következik, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási szabálysértést azzal, hogy a felperes perbeli legitimációját illetően a bizonyítékokat összességükben, meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok értékelésével az ítéltábla egyetértett; osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben is, hogy - ha elírási hibát tartalmazott is - az engedményezési nyilatkozat, azt csupán a kiállító javíthatta volna, illetve az elírás ténye a kiállító nyilatkozata alapján lett volna megállapítható. E körben nem lehetett jelentéktelennek tekinteni azt a körülményt sem, hogy az alperes kezeskénti helytállási kötelezettsége törvényen alapult, így a hitelszerződések megkötésében nem vett részt, emiatt az ő vonatkozásában az értesítés tartalma kiemelt jelentőséggel bírt. A kereset azonban a felperes - az 1992. április 16-i hitelszerződésből eredő követelést illető - jogutódi pozíciójának megállapítása esetén sem lett volna alapos.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az elévülés kérdésében is. Helyesen állapította meg, hogy a felszámoló által elkészített, 1997. március 20. napján kelt közbenső mérleg és az ahhoz kapcsolódó hitelezői tájékoztató tartalma alapján a **MT Rt.** számára megállapíthatóvá vált az adóssal (főadóssal) szembeni követelés mint hitelezői igény behajthatatlanná válása. Abból, hogy a felszámoló a közbenső mérleget és tájékoztatót megküldte a **MT Rt.**-nek, illetve, hogy a hitelező a felszámolás során kifogással nem sérelmezte, hogy a közbenső mérleget nem kapta meg, megalapozott következtetés vonható le annak szabályszerű kézbesítésére, a hitelező tudomásszerzésére vonatkozóan. A fellebbező felperes ezzel ellentétes állítását nem tudta bizonyítani.

Az említett közbenső mérleg és tájékoztató 1997. március 21. napján ajánlott küldeményként való feladása alapján megállapítható, hogy a felperes keresetlevelének 2002. december 20. napján történt benyújtására kétséget kizáróan az elévülés nyugvásának megszűnését követő egy év elteltével került sor, mert a küldemény kézbesítésére 2011. december 20-át megelőzően kétséget kizáróan sor került. Egyébként, a felperes jogelődjének, a **RF Rt.**-nek a felszámolási eljárást lefolytató Fpk.... számú végzést - amely a záróanyag kézbesítésére vonatkozott - 2011. szeptember 12-én kézbesítették. Amint arra a felperes helytállóan hivatkozott, a záróanyagból kétséget kizáróan megállapítható a perbeli követelések behajthatatlansága; ebből következik, hogy az elévülés nyugvása ekkor megszűnt, s ettől az időponttól számított 1 évig, 2002. szeptember 12-ig lett volna lehetősége a jogosultnak a mögöttes felelőssel szembeni igényérvényesítésre; az 1 éves határidő elteltét követően a mögöttes felelőssel szemben a követelés elévült. Ennek alapján egyértelmű, hogy a keresetindításra a perbeli követelések elévülését követően, 2002. december 20-án került sor, illetve a felperes saját előadása szerint is csak 2002. október 3-án - azaz ugyancsak az elévülést követően - fordult az alpereshez a mögöttes felelősségre alapított igénye érvényesítése érdekében.

A felperesi igény felszámolási eljárásban történt besorolásával kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakra utal. A peranyag alapján megállapítható volt, hogy a felszámolás kezdő időpontjában (1996. január 11.) a bejelentett követeléseket biztosító jelzálogjogot már törölték. Ezért tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy követelése 2002. február 21-én történt átsorolásáig „B” kategóriában kapott volna kielégítést. Egyrészt, a felszámoló már a hitelezői igény visszaigazolásában közölte, hogy a **MT Bank.** - zálogtárgy hiányában - nem kaphat „B” kategóriában kielégítést; ebből következik, hogy a felperes - amennyiben a követelés visszaigazolását ismerte - nem bízhatott alappal abban, hogy a bejelentett követelés „B” kategóriában nyer kielégítést.

Másrészt, az adott ügyben irányadó 1991. évi XLIX. (IL.) törvény (Cstv.) 57. § (1) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet felszámolás körébe tartozó vagyonából a tartozásokat az itt rögzített sorrend figyelembevételével kell kielégíteni. Az 57. § (1) bekezdés b) pontja szerint kell kielégíteni a zálogjoggal, óvadékkal biztosított követeléseket a zálogtárgy (óvadék) értékének erejéig, feltéve, hogy a biztosítékot a felszámolási eljárás megindítása előtt legalább hat hónappal kikötötték; ha a zálogtárgyat több zálogjog terheli, akkor a kielégítés sorrendjére a Polgári Törvénykönyv 263. §-ának (2) bekezdése az irányadó. Az 58. § (1) bekezdés b)

pontjában foglalt követeléseket - az a) pontban foglaltak figyelembevételével - a zálogtárgy értékesítésekor kell kielégíteni.

A bejelentett hitelezői igények besorolása az 57. § (1) bekezdésében rögzített (majdani) kielégítési sorrend szerint történik, a követelés kielégítésére pedig a felszámolási vagyon részét képező, adott követelést biztosító zálogtárgyból kerülhet sor. Ebből következik, hogy a felszámoló tévesen igazolta vissza a **MT Rt.** hitelezői igényét „B” kategóriában, hiszen maga közölte, hogy az azokat korábban biztosító zálogtárgy nem része a felszámolási vagyonnak. Mivel a mögöttesen felelős alperes a felszámolási eljárásban nem vett rész, az ellene indított perben, védekezése körében eredményesen hivatkozhatott a főkötelezettel szembeni követelés téves besorolására, noha az elévülésre tekintettel ennek nem volt perdöntő jelentősége.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a felperes köteles megfizetni az alperes ügyvédi képviseletével összefüggésben felmerült, mérlegeléssel megállapított másodfokú perköltséget [Pp. 78. § (1) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5), 4/A. § (1) bekezdés]. A felperes számára engedélyezett illetékfeljegyzési jog folytán a felperes köteles megfizetni az államnak - külön felhívásra - a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket [Itv. 46. § (1), 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2), 15. § (1) bekezdés, 1/2012. KMPJE].

Budapest, 2013. január 25.

. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

. Volein Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)